

Тоді, Біла Церква, завіттане місто,
Я серце своє віддаю.

Анатолій Кульчицький

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 75–76 (13980–13981), 17 ВЕРЕСНЯ 2021 р. Роздрібна ціна 3 грн. 00 коп.

Разом наближаймо перемогу!

За день наше місто зробить ще один крок до свого тисячолітнього ювілею. Біла Церква вдягне свої найкращі шати й вийде вкотре святкувати Свій День – велелюдно, з концертами, різними розвагами й, звичайно ж, численними вітаннями... під сонячним і мирним небом, яке для нас усіх тримають наші «небесні ангели» й мужні та відважні воїни на Сході України.

Для когось цей день буде, як звичайний вихідний, коли можна відірватися по повній, а хтось працюватиме, бо це гарна нагода заробити хоч якусь копійку, аби зібрати посилку бійцям на фронт... Ми переконані, що й цього разу в традиційному ярмарку, як завжди, обов'язково візьмуть участь і «Шалені бджілки».

...Наше знайомство відбулося напередодні, саме тоді ми завітали в їхній «вулик», де майже завжди кипить робота. Хто ж вони, ці невтомні трудівниці, які багато років поспіль працюють тут, у тилу?

Однозначно, це скромні, порядні і з великим серцем люди, які не кидають слів на вітер і звикли само-віддано й тяжко працювати – не заради себе, а для когось, вірніше – для всіх нас!

Волонтерську організацію «Шалені бджілки» було створено при Білоцерківській волонтерській групі, яку очолює Юрій Москаленко, за сприяння Ірини Судорженко. Саме тоді, коли в Україну увірвався російський агресор і потрібно було терміново гуртуватися для допомоги армії.

Спочатку до організації приходило дуже багато людей, проте з часом залишилися найбільш віддані справі, на сьогодні це – близько 20 осіб. А скільки ж іще помічників працюють вдома, і зауважте – за власним бажанням! Вони плетуть шкарпетки, розпускають на стрічки мішки, а також шийють маски й еко-сумки, роблять прикраси й іграшки тощо. Ходять до «вулика» і звичайні пенсіонери, котрі традиційно приносять для бійців каву, чай, солодощі.

Раніше волонтери шили одяг, готували супові й борщові набори, вареники, пакували продукти харчування... Тепер же, переважно, плетуть сітки та «кікімори», бо в них існує найбільша потреба, а також шийють флісові шкарпетки, на зиму ж готують вітамінні суміші.

За виручені на ярмарку кошти купують основу для сіток, інші необхідні речі, а решту віддають ще й Білоцерківській волонтерській групі на закупівлю різного обладнання, яке вкрай потрібне на фронті бійцям.

А ще «бджілки» шийють прапори і відправляють їх на Схід. Тож наші стяги майорять і на машинах, і на позиціях... Згодом хлопці їх повертають – з підписами, побажаннями. І це додає ще більше сил!

Волонтери наголошують, що вони співпрацюють не лише з 72 бригадою, а й з усіма підрозділами, які розташовані «на нулі». Тому їх добре знають не тільки в рідному місті, а й по всій Україні. Мають «бджілки» й

свою родзинку – в кожну сітку вони обов'язково загортають цукерки, і такі солодкі сюрпризи дуже подобаються військовим, вони їм особливо радіють, «вони ж теж чийсь діти, їм так потрібна наша увага».

«Шалені бджілки» запрошують усіх земляків долучитися до їхньої діяльності. Допомогти волонтерам

зовсім неважко – можна купити під час ярмарку вироб на їхній ятці, пожертвувати бодай декілька гривень у благодійну скриньку, придбати якісь смаколики для бійців або ж просто принести непотрібні речі природних кольорів до «вулика», яких завжди не вистачає для плетіння сіток. І, можливо, сітка саме з вашого матеріалу врятує життя чийсь дитини, чоловіка, батька. А ще усім разом, згуртувавшись, набагато легше наблизити перемогу!

Юлія ШТОНДА

Біла Церква
989 РОКІВ
ДЕНЬ
МІСТА

ДОРОГА НАША ІМЕННИЦЕ БІЛА ЦЕРКВО,
ВІТАЄМО ТЕБЕ З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!
ШАНОВНІ БІЛОЦЕРКІВЦІ, З ДНЕМ МІСТА!

За 989 років життя Біла Церква перегорнула безліч сторінок історії, однак при цьому їй вдалося зберегти свою неповторність та самобутність.

День міста – це свято, яке об'єднує всіх жителів Білої Церкви.

В такий день наше серця переповнює радість і гордість за рідне місто. Разом з нами Біла Церква росте й розвивається, долає незгоди та радіє

нашим успіхам. Це відбувається завдяки небайдужим та світлим серцям, працюючим рукам.

Дякую Вам, шановні білоцерківці, за Вашу мудрість, за невтомні руки!

Бережімо й надалі наші історичні традиції, наполегливо працюймо заради зміцнення економічного й духовного потенціалу Білої Церкви.

Добра й любові Вам,
злагоди й добробуту
в родині! Божого
благословення
на всі добрі справи!
КВІТНИ, НАША
БІЛА ЦЕРКВО!

З повагою –
ГЕННАДІЙ
ДИКИЙ,
Білоцерківський
міський голова

ДОРОГІ
БІЛОЦЕРКІВЦІ!
ЩИРО ВІТАЮ
З ДНЕМ МІСТА!

Бажаю, щоб Біла Церква розвивалася, процвітала, росла і молоділа! Бажаю жителям красивих, затишних будинків, доглянутих дворів, щоб у всіх були щасливі, усмінені обличчя, щоб діти росли в комфорті, вчилися в сучасних школах, а люди похилого віку не відчували себе забутими. Нехай кожен житель пишається своїм містом!

РУСЛАН БРАСЛАВСЬКИЙ,
голова Білоцерківської міської організації
політичної партії «ВО «Батьківщина»

Все життя в рідне місто закохана

Нині, коли Біла Церква готується відзначити свою чергову річницю, згадаймо людей, які весь власний трудовий шлях присвятили його розбудові й розвитку, благоустрою та красі. Які забезпечували місто чистою водою, теплом, світлом, утримували житловий фонд. І висловити їм свою сердечну шану та щире подяку.

Валентина Олексіївна МИКОЛЮК – саме з таких наших земляків. 52 роки свідомого життя вона власними руками й відданою душею творила неперевершений і неповторний образ Білої Церкви – її зелений, квітучий портрет.

У Валентини Олексіївни життя склалось, як у всіх дітей післявоєнних років. Після закінчення 7 класів необхідно було відпрацювати 2 тижні на якомусь виробництві або в колгоспі. Так 16 червня 1959 року Валя прийшла в комунгосп – до контори з благоустрою в бригаду квітництва та озеленення.

Чотирнадцятирічна дівчинка з довгою русою косяю, з живою іскоркою в допитливих блакитних очах була наймолодшою в бригаді, але в роботі від старших не відставала. І коли прийшло держзамовлення на навчання в Харківському технікумі зеленого будівництва, то, звичайно, в п'ятірку абітурієнтів направили й Валентину. Але з першого разу не склалося. Повернулася додому. Керівництво підприємства вже тоді помітило в цій дівчинці цінного працівника й запропонувало їй роботу з умовою, що буде вчитися у вечірній школі.

Нелегка робота (весь день – із землею, з рослинами), а ввечері – чотири уроки в школі давалися взнаки. Майже опівночі поверталася на Залізничне селище пішки через колії, часто долала їх попід вагонами і, можна сказати, спала на ходу. Але ж витримала: закінчила школу і той же харківський технікум!

Закохана в місто і в свою роботу, Валя йшла вперед. Спочатку була бригадиром, потім майстром дільниці пункту захисту рослин. Це дуже відповідальна посада. Рослини потребують неабиякого захисту від шкідників, гризунів, несприятливих погодних умов. Все це треба було знати, вивчати, зберігати кожну рослину. І займалася тим бригада жінок, також закоханих у місто і його красу, яку вони створювали самі: закладали розсадник, висаджували дерева, кущі, квіти.

Роки йшли, місто росло й розвивалося. Тривало велике будівництво: Завод ім. 1-го Травня, Шинний комбінат, «Фелокерам», дитячі садочки, школи. Все це необхідно було благоустроювати, озеленювати. І тоді дільниця відділилася від комбінату комунальних підприємств в окреме Зелене господарство. Його колектив займався озелененням міста, проектами вулиць, прибудинкових територій, бульварів, скверів, клумб. Вправний керівник, мудра подруга, Валентина Олексіївна вмiла так організувати колеґ, що кожна з жінок вносила щось нове, цікаве й красиве в їхню справу.

До речі, озелененням Білої Церкви займалися й до війни, і під час неї. Небайдужі люди навіть переховували окремі види рослин. Так збереглися 2 агави, які довгі роки доглядала пані Валентина.

Вона розуміла, що кожен об'єкт, що озеленюється: чи то парк, чи сквер, бульвар, чи просто присадибна ділянка – це витвір природи та мистецтва. Створення певного простору, пейзажний краєвид, розміщення компонентів потребують правильного, грамотного підбору асортименту дерев, квітучих кущів, трав'яних рослин, треба вмiти поєднати їх з рельєфом, ґрунтом, кліматом... Коли відчула, що їй трохи бракує знань, без відриву від виробництва закінчила Білоцерківський сільськогосподарський інститут.

Маючи прекрасну сім'ю – чоловіка і дві доньки – ця невгамовна жінка встигала й місто прикрашати, і доньок виховувати (нині вони – педагоги, викладають українську мову й літературу, навчають молодих прекрасному, виховують у них почуття патріотизму й любові до людей).

Велику частку своєї праці Валентина Олексіївна вкладала в розбудову Острова дитинства. Тоді серед інших стояло завдання вивчити ґрунти, щоб висадити рослини, які б могли на них прижитися. Фахівчиня зі своїми колеґами виготовили проект, намалювали карту земель, дотримуючись тих доріжок, що їх мешканці протоптували роками, очистили територію від різних рослин і висадили берізки, яких назвали піонерами – вони мали вкоренитися й показати, що можна висаджувати й інші дерева. За ними пішли клени, каштани з розсадника, який також самі вирощували й доглядали.

А в час, коли трапилася Чорнобильська трагедія, літо стояло спекотне. Однак тоді в місті було не до озеленення. Поливальних машин не вистачало, й рослини могли загинути. Тож спокійна, врівноважена, скромна Валентина Олексіївна прийшла в управління й заявила: «Ми повинні зберегти всі насадження. Адже це легене наше місто, це наші з вами легені! Дайте нам хоч 2–3 бочки з-під квасу, ми якось впораємося. Маємо врятувати клумби, газони, сквери!» І свого домоглася.

Навряд чи хтось замислювався над тим, що невеличкий колектив, очолюваний Валентиною Миколюк, обслуговував майже 30 гектарів скверів і бульварів, 250 га вуличних насаджень, майже 18 га парків та санітарно-захисних смуг, 187 га інших різних насаджень, в тому числі – майже 60 га квітників та газонів. Вони вирощували та реалізовували понад 450 000 штук розсади квітів, біля 2000 дерев, до 5000 кущів та ін. Завдяки фантазії та смаку пані Валентини містяни могли милуватися клумбами й газонами з ориґінальними візерунками. З ранньої весни до пізньої осені на них красувалися петунії, левкої, ромашки, наші українські чорнобривчики, айстри і сальвії. А в зимовий період працівники розчищали дерева й кущі, робили це за будь-якої погоди – боялися прогавити бодай одну годинку.

Валентина Олексіївна має Відзнаку міського голови, знак «За заслуги перед містом», безліч грамот і подяк. Її ім'я занесене до «Золотого фонду» Білої Церкви. Ми дякуємо цій шановній жінці за її благородну працю, за той чистий і красивий світ, який зі своїм колективом вона для нас створювала.

Антоніна МАР'ЯНСЬКА

Знайомтеся – Олександр Володимирович БРОВЧЕНКО, прапорщик служби цивільного захисту, пожежний-рятувальник 3-ДПРЧ Білої Церкви. Один із тих, про кого рідко пишуть газети, кого в обличчя не завжди впізнають навіть врятовані – така робота. Але місто має знати сміливих професіоналів, які і в святкові дні стоять

на сторожі нашого спокою

Народився Олександр у Трушках. Після закінчення навчання в школі вступив до міського СПТУ №6, де здобув професію газоелектрозварювальника. Одночасно займався спортом, був учасником різних змагань. Відслужив у лавах Збройних сил України та пройшов навчання в школі прапорщиків. У 1999 році вирішив продовжити службу в рядах Пожежної охорони.

Олександр Бровченко неодноразово брав участь у приборканні складних пожеж, ліквідації наслідків аварій. Так, він був одним із тих бійців, хто гасив вогонь на нафтобазі БРСМ, борючись з пожежею в Чорнобильській зоні відчуження 2020 року, на ТОВ «Біофарма-Інвест». Разом з колеґами рятував людей і братів наших менших на пожежах та з епіцентрів надзвичайних ситуацій.

Про нього говорять як про сумлінного та досвідченого співробітника, який добре знає та чітко виконує свої професійні обов'язки. А в години відпочинку любить порибалити, позайматися велоспортом та легкою атлетикою.

Чи знали ви?

Незабутні постаті

Доля рідної сестри Лесі Українки ІЗИДОРИ КОСАЧ якийсь час була пов'язана з Білою Церквою.

Після закінчення навчання на Жіночих сільськогосподарських курсах у Петербурзі та Київському політехнічному інституті, де здобула фах агронома, вона працювала в науково-дослідних установах, а в 30-х роках минулого століття викладала в нашому сільськогосподарському інституті.

Дуже багато поневірянь довелось пережити наймолодшій сестрі Лесі Українки. На початку вересня 1937 року її заарештували, звинувативши в контрреволюційній націоналістичній діяльності. Засудили на 8 років таборів, де вона рубала ліс... У 1939-му після численних клопотань звільнили.

На початку сорокових, після арешту та звільнення гестапівцями, Ізидора та її сестра Ольга, зрозумівши, що жоден тоталітарний режим не дасть свободи, покинули Радянський Союз. Мешкала Ізидора Косач-Борисова у США. Була членом-кореспондентом Української вільної академії наук. Померла у віці 92 роки.

Із книги «Незабутні постаті в історії Білоцерківського національного аграрного університету» надруковане шрифтом Брайля.

До присутніх звернувся й міський голова Геннадій Дикий, зауваживши, що це справді вагома подія для Білої Церкви: «Ми пишаємося, що на нашій землі народилася така знана і свята постать, яка заснувала справу для підтримки та виховання незрячих людей. На жаль, наш світ лише нещодавно почав змінюватися та ставати лояльним до людей з обмеженими фізичними можливостями, а мати Єлизавета Роза Чацька більш як сто років тому, будучи незрячою, створювала школи та установи для сліпих дітей. Це чудовий взірєць для сучасного світу».

Під час заходу також виступили й поважні гості та відбувся святковий концерт за участю випускників Білоцерківської школи мистецтва №1 ім. Ю. Павленка (директор – Леся Крижешевська).

Всі охочі мали змогу відвідати приміщення, де народилася мати Єлизавета Роза Чацька, та побувати в костелі Святого Івана Хрестителя, де її було хрещено.

Стала взірцем для світу

12 ВЕРЕСНЯ У БІЛІЙ ЦЕРКВІ ВІДБУЛИСЯ ЗАХОДИ З НАГОДИ БЕАТИФІКАЦІЇ ЄЛИЗАВЕТИ РОЗИ ЧАЦЬКОЇ.

Мати Єлизавета Роза Чацька народилася 1876 року в нашому місті, а померла 1961 року в Польщі. У 22 роки вона втратила зір. Заснувала Товариство опіки над незрячими, а згодом – Згромадження Францисканок Службниць Хреста, які опікуються навчанням та вихованням незрячих дітей і молоді. За рішенням Папи Франциска беатифікація Єлизавети Рози Чацької відбулася саме 12 вересня цього року у Варшаві. За ініціативи Посольства Республіки Польща в Україні було вирішено одночасно провести подячну святу месу за беатифікацію в Білій Церкві – у приміщенні колишнього Зимового палацу графів Браницьких (теперішня школа мистецтв №1), де народилася Єлизавета Роза, повідомляють офіційні джерела.

Цього дня до міста завітали поважні гості: єпископ Києво-Житомирської дієцезії в Україні (римо-католицька церква в Україні) Віталій Кривецький; Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Польща в Україні Бартош Ціхоцький з дружиною; Надзвичайний і Повноважний Посол Аргентинської республіки Елена Летісія Мікусінскі; Генеральний консул Республіки Польща в Україні Дорота Дмуховська, а також священнослужителі з України і Польщі та парафіяни з Білої Церкви, Києва, Фастова, Житомира, діти з місцевого товариства сліпих та ін.

Подячну святу месу за беатифікацію Єлизавети Рози Чацької провів єпископ Києво-Житомирської дієцезії в Україні Віталій Кривецький. Він згадав роки життя блаженної Єлизавети та шлях її служіння задля допомоги незрячим. Зазначив, що вона стала надзвичайною в очах Божих, а тепер церква визнає її святою. Діти з місцевого товариства сліпих подарували єпископу Євангеліє,

Бути на землі Людиною

ПІД ЦИМ ДЕВІЗОМ ПРОХОДИТЬ ВСЕ ЖИТТЯ
ЛЮДМИЛИ ГЕННАДІВНИ ГОРЮНОВОЇ,

ЯКА У ВЕРЕСНІ НИНІШНЬОГО РОКУ ВІДЗНАЧАЄ СВІЙ ПОЧЕСНИЙ ЮВІЛЕЙ.

Вона народилася в блокадному Ленінграді і тільки дивом вижила. З юності захоплювалася спортом – щоб зміцнити здоров'я. В її заліку – перемоги в солідних змаганнях зі слалому (гірські лижі), велоспорту, кульової стрільби. Має I-ий спортивний розряд по туризму, неодноразова чемпіонка й кандидат у майстри спорту з шахів.

Закінчила фармацевтичний факультет Ленінградського хіміко-фармацевтичного інституту. Після того, як із чоловіком та донькою переїздить до Білої Церкви, Людмила Геннадіївна довгий час працює в місцевій контрольно-аналітичній лабораторії, яку згодом очолювала протягом 19 років. Усім серцем вболіваючи за справу, вона дуже часто організувала виїзні цикли викладачів інституту вдосконалення лікарів до Білої Церкви, наближаючи науку й підвищення кваліфікації до робочих місць аптечних працівників. Щорічно в лабораторії проводили конкурс

«Кращий за професією» серед провізорів-аналітиків.

Із моменту створення Людмила Геннадіївна незмінно очолювала міську, а потім і обласну асоціацію аптечних працівників, яка досі не просто існує, а й допомагає фахівцям галузі у вирішенні тих чи інших проблем. А коли в 2014 році з'явилася Всеукраїнська фармацевтична палата, Л. Горюнова увійшла до складу її правління та представляла Київщину.

Нашу героїню земляки обирали депутатом міської ради, дві каденції вона очолювала комісію з охорони здоров'я. Багато років була членом медичної ради Білої Церкви. За великий внесок у

розвиток фармацевтичної галузі та активну громадську діяльність у 2007 році Людмилі Геннадіївні Горюновій було присвоєне звання «Заслужений працівник фармації України». Ще раніше вона отримала Почесну грамоту Кабінету Міністрів, нагороджена відзнакою міського голови Білої Церкви, знаком «За заслуги перед містом», численними іншими медалями та грамотами. Має пані Людмила й знак «Жителю блокадного Ленінграда».

Ця жінка, прекрасний спеціаліст і небаїдуха людина, все життя й з усіх можливих трибун натхненно й принципово боролася за збереження професіоналізму в аптечній службі України. А ще вона безмежно та вірно любила й любить свою професію, справу, якій присвятила себе повністю. Недаремно до неї не тільки в колі колег, а й у місті загалом ставляться зі щирою повагою й теплом.

Зроби й води Вам, дорога ювілярко! Душевної рівноваги, доброго здоров'я, затишку, радості від повноти життя на багатій, прекрасній літній!

Валентина ХРАБУСТ

Голосуймо — змінюймо життя!

Діджитал-мурал
«Біла Церква –
історичне
місто»

Перелік великих проєктів, винесених на голосування:

- ✓ 001 Народний символ вишиванка-мурал
- ✓ 007 Пам'ятник гетьману Іванові Мазепі
- ✓ 009 Історичний сквер по вулиці Фастівській
- ✓ 014 Зона відпочинку «Чисті джерела», с. Шкарівка
- ✓ 017 MIHIIIKRO PARK (рекреаційна зелена зона на Залізничному селищі)
- ✓ 018 «Томилівська соляна градирня» (відновлює імунітет та покращує здоров'я)
- ✓ 020 Монумент (пам'ятник) «СОНЯХИ» (без вказання місця розташування)
- ✓ 025 Встановлення пам'ятника Героям російсько-української війни (без вказання місця розташування)
- ✓ 028 Парк динозаврів
- ✓ 034 Острів Паустовського – туристичний магніт Білоцерківщини
- ✓ 038 Площа відпочинку «Сонячне сяйво»
- ✓ 045 Діджитал-мурал «Біла Церква – історичне місто»
- ✓ 046 Облаштування площі для проведення етно-гастрофестивалів українського козацтва в с. Мазепинцях Білоцерківської міської територіальної громади
- ✓ 048 Замкова гора: віртуальна подорож в минуле. Комплексний історико-освітній проєкт, який познайомить мешканців та гостей Білої Церкви з її тисячолітньою історією. Складові проєкту: створення відеоролика про історію міста, встановлення тактильного макета Білоцерківської фортеці, інформаційні стенди з віртуальною мандрівкою в минуле та благоустрій прилеглої території.

Перелік малих проєктів:

- ✓ 002 Зменшена копія башти Шухова
- ✓ 004 Влаштування площі перед церквою Покрови Пресвятої Богородиці, село Сидори
- ✓ 008 Погруддя отману Михайлові Палію-Сидорянському в селі Сидори Білоцерківської МТГ
- ✓ 010 Стенди «Як виглядали вулиці Білої Церкви на початку ХХ століття»
- ✓ 011 Міні-скульптурки «Видатні особи Білої Церкви»
- ✓ 012 Міні-скульптурки «Історичні моменти Білої Церкви»
- ✓ 013 Міні-скульптурки «Історичний побут білоцерківців»
- ✓ 015 «Я люблю Дрозди» – арт-об'єкт та фотозона

Уже п'ятий рік білоцерківці мають можливість прикрасити міський публічний простір, реалізувавши свої цікаві й різноманітні ідеї через механізм Громадського бюджету. Тобто активні, креативні мешканці пропонують певні задумки, а всі інші можуть проголосувати за ті з них, що їм найбільше до душі. Втілення ж задумів-переможців відбувається за рахунок бюджетних коштів, передбачених саме на ці творчі справи. Відмінність цьогорічного конкурсу полягає в тому, що, окрім Білої Церкви, в ньому беруть участь і села та селища всієї нашої громади.

Тож нагадаємо, що рішенням виконавчого комітету затверджено 14 великих проєктів, на реалізацію кожного з яких, згідно з кошторисами, необхідно до 2,5 млн грн, та 23 (до 300 тис. грн) малих, які допускаються до голосування. Загалом на реалізацію кращих обраних пропозицій цього року з місцевого бюджету буде спрямовано 11 млн 75 тис. грн.

- ✓ 019 Облаштування простору для відпочинку «Тарасовими стежками»
- ✓ 021 Зона відпочинку в селі Мазепинцях
- ✓ 022 Облагородження в'їзду в село Мазепинці
- ✓ 027 Екологічна стежка
- ✓ 029 Облаштування велосипедних парковок у місті Білій Церкві
- ✓ 030 Настільний теніс для всіх
- ✓ 031 Шахматне містечко
- ✓ 032 «Молодіжна алея» – місце комфортного й затишного відпочинку для всіх і кожного
- ✓ 033 Сквер відпочинку в селі Вільній Тарасівці
- ✓ 035 Облаштування тренувально-вигульного майданчика для собак
- ✓ 036 Благоустрій та озеленення центрального парку в смт Терезиному
- ✓ 037 Проєкт створення ландшафтного навчально-дослідного центру «Екошкола»
- ✓ 042 Еколавки
- ✓ 043 Лавки-тетріс, центральний пляж
- 049 Сквер відпочинку в мікрорайоні «Гайок».

Отож, з 15 вересня по 4 жовтня цього року відбувається голосування за вищезазначені проєкти.

Віддати свій голос можуть особи віком від 14 років, які зареєстровані або проживають на території Білоцерківської міської територіальної громади. Зробити це можна:

– шляхом електронного голосування за допомогою платформи електронної демократії «E-DEM Громадський бюджет» за посиланням: <https://budget.e-dem.ua/landing>.

Вам потрібно авторизуватись на цій платформі. Натиснувши у верхній частині сайту на меню «Авторизація», оберіть зручний для Вас спосіб авторизації через: BankID ПриватБанку, Монобанку, Національного Банку України; електронно-цифровий підпис або інший запропонований інтегрованою системою електронної ідентифікації спосіб;

– у пунктах прийому голосів у паперовому вигляді:

- у приміщенні ЦНАПу за адресою: м. Біла Церква, вул. Я. Мудрого, 38/12;
- у приміщенні ЖЕКу №7 за адресою: Леваневського, 34;
- у приміщеннях старостатів сіл та селища.

Там на вас чекатимуть в робочі дні з 9:00 до 17:00. Щоб проголосувати за допомогою паперового бланка, потрібно мати при собі офіційний документ, який засвідчує, що особа зареєстрована або проживає на території Білоцерківської міської територіальної громади.

У нас є нагода проголосувати за 3 малих та 3 великих проєкти. Реалізація ідей-переможців відбуватиметься в наступному році. А детальніше ознайомитися з проєктами можна на сайті Білоцерківської міської ради та за телефоном: +38 (04563) 6-63-12.

ТОЖ ДОЛУЧАМОСЯ ДО ГОЛОСУВАННЯ! НЕ ВТРАЧАЙМО НАГОДУ ЗРОБИТИ СВІЙ НАСЕЛЕНИЙ ПУНКТ ЦІКАВИШИМ, ПРИВАБЛИВИШИМ, ВИКОРИСТОВУЙМО ШАНС ЗМІНЮВАТИ СВІТ І ЖИТТЯ В НЬОМУ!

КОРОНАВІРУС НЕ БЕРЕ ВИХІДНИХ

А свята він взагалі «полюбляє», особливо ті, що збирають велику кількість людей. Тож навіть на порозі Дня міста не варто забувати про небезпеку зараження й доречно ще раз нагадати собі про можливість запобігти важкій хворобі – вакцинавання.

▲ Стан захворюваності на ковід та ситуація зі щепленнями в Білій Церкві стала темою розмови з міським головою Геннадієм Диким, що відбулася цими днями. Тож далі пропонуємо його пряму мову:

▲ – Ми бачимо, що відбувається зростання захворюваності. Правда, я не назвав би його стрімким. Все-таки понад 30 тисяч мешканців нашої громади пройшли повністю щеплення, тобто отримали вже дві дози вакцин, майже 35 тисяч вакцинувалися першою дозою. І зараз щодня від 1200 до 900 осіб приходять на щеплення. У місті працюють 4 центри вакцинації, діють 5 виїзних бригад. Доступними залишаються всі 4 види ліцензованих вакцин.

▲ Нині (за станом на 13 вересня) маємо 126 хворих. У 3-ій лікарні – 70 осіб і 56 – на домашньому лікуванні. Це, в основному, люди невакциновані. Є два випадки щеплених першою дозою. В одному з них людина вакцинувалася, коли вже була інфікована (захворіла через три дні після отримання дози препарату). Як засвідчують лікарі, ці щеплені хворіють легше. На жаль, серед невакцинованих пацієнтів маємо й летальні випадки.

▲ Щодо готовності міста до ймовірної нової хвилі захворюваності. У 3-ій лікарні маємо 140 ліжко-місць (до 111 підведено кисень, інші можемо забезпечити концентраторами). Перша лікарня також готова прийняти близько 330 осіб. Тут також місця обладнані киснем. І пологовий будинок може надати 20 відповідних ліжко-місць.

▲ Але, звичайно, не хотілося б, аби повернулася ситуація, коли наші лікарі були перенавантажені, а до порятунку коронавірусних хворих мусили долучатися й непрофільні фахівці: хірурги, зубні техніки, інші спеціалісти. У медзакладах було зайнято практично 500 місць.

▲ Щоб це не повторилося, міський голова закликав земляків вакцинуватися, як робить увесь цивілізований світ. Повідомив також, що Київщина перебуває на межі переходу до так званої «жовтої» зони. Насамперед це стосується закладів освіти. Зможуть працювати тільки ті з них, де вакциновано більше 80 відсотків персоналу. На момент розмови у громаді першою дозою було вакциновано 70 % освітан, другою – 60. Відтак голова нагадав працівникам галузі: щоб діти мали можливість навчатися в школах очно, варто все ж таки виконати вище наведені умови.

▲ «Я не фахівець, але довіряю ВООЗ, яка відповідально стверджує: єдине, що може зупинити розповсюдження коронавірусу, це вакцинація. Вже маємо приклади: в країнах, де високий рівень щеплень, спалахів захворюваності немає. Що стосується нашої громади, то з 600 людей, яких забрала хвороба, жоден не був вакцинований», – завершив голова.

Біла Церква

Вл. інф.

Підтримувати «Білоцерківський стандарт» – добра традиція «Свободи»

12 вересня активісти Білоцерківської міської організації ВО «Свобода» традиційно долучилися до організації й проведення велосотки «Білоцерківський стандарт» – 100-кілометрового велосипедного марафону мальовничими місцями Білоцерківщини.

У селі Логвині голова організації Вадим Кошель разом з Андрієм Іванченком та Петром Литвином облаштували традиційний «свободівський» пункт харчування. «Такі події породжують справжні спортивні традиції. Тих, хто з року в рік долає «Білоцерківський стандарт», надзвичайно багато. Сюди приїжджають, щоб побачити друзів, позмагатися з собою, перевірити, на що здатен.

Учасники отримали особливе емоційне й фізичне задоволення від такого драйвового заїзду. Адже в заході взяла участь як професійні спортсмени, так і аматори різних вікових груп, для кого велосипед – друг та помічник не тільки в спорті, але й у повсякденному житті та активному відпочинку. Надзвичайно приємно, коли учасники впізнають здалеку намет «Свободи» та вітаються націоналістичним гаслом «Слава Україні!», – розповів Вадим Кошель.

Організатори нагородили Білоцерківську міську організацію ВО «Свобода» подякою за щорічну підтримку змагань.

Пресслужба Київської обласної організації ВО «Свобода»

► Із книги «Життя краплини»

Старий міст

Микола ОСИКА

Граціозною, легкою аркою міст з'єднує два береги Росі вже понад п'ятдесят літ. Мешканці Білої Церкви і тодішнього села Заріччя полегшено зітхнули: відтепер весняні розливи річки їм не страшні, бо ж раніше єдиною переправою служила давня кам'яна гребля напроти церкви Марії Магдалини та ще три пороми. Людям так хотілося мати міст, що задовго до завершення його спорудження було обладнано своєрідні дерев'яні настили-переходи просто по арці, хоча ходити ними було дещо страшнувато.

Міст – споруда велика й велична – відразу став чимось дуже значимим для місцевого люду. Кажуть, що траплялися випадки, коли парубки з одного берега змушували вимірювати довжину мосту сірником своїх однолітків із берега протилежного...

Літньої пори з боку центрального пляжу кілька разів доводилося спостерігати, як хлопці-відчайдухи стають на перила мосту, а потім стрибають у воду. Щоправда, той стрибок для декотрих бував останнім у житті, і таких трагічних випадків за час існування мосту налічується, здається, понад два десятки.

Скільки автомобілів, автобусів, мотоциклів, велосипедів промчало старим мостом у обидва боки! Скільки пішоходів пройшло! Більшість, звісно, сотні тисяч разів раділи надійній, зручній переправі. І лише дехто, проходячи перекопаною Замковою горою, ніби відчував, як стогнуть потривожені душі наших пращурів, котрі жили на цьому скелястому пагорбі над Россю в дуже давні часи, як здригається в нім риданнях костюм Іоанна Хрестителя, коли мимо пролітає безліч автомобілів і тремтять-вібрують, боячись підступних тріщин, древні стіни. Тільки хіба на це зважають?.. Головне, що міст є, що він справно служить ось уже стільки літ і, дасть Бог, послужить нам іще.

Відзначення Дня партизанської слави є визнанням неоціненного внеску народних месників у Велику Перемогу над нацизмом, визнанням історичної справедливості щодо масової участі українського народу у визвольній боротьбі проти гітлерівської навали.

Відлуння партизанської слави

...Наприкінці червня 1941 року почалося бомбардування Білої Церкви, а на початку липня воно не припинялося ні вдень, ні вночі. Горіли житлові квартали, військові об'єкти, казарми, госпіталь, корпус сільгоспінституту, дзвіниця Преображенського собору. Згорів тоді й будинок-музей великого єврейського письменника, класика світової літератури Шолом-Алейхема. Бомби падали повсюди, гинули люди. Навколо лежали трупи, кричали поранені, палали пожежі. Це було безперервне страхоття.

Фронт наближався. А 16 липня 1941 року розпочалася 902-денна фашистська окупація Білої Церкви.

Очевидці пригадують, як в один із днів серпня понад 500 євреїв разом із дітьми були розстріляні на пустирі за залізничним вокзалом. Потім почали розстрілювати мирне населення в урочищі «Товста», в Томилівському лісі, просто на вулицях. Жертвами ставали беззахисні діти: в серпні 1941 року німецькими катами та поліцаями були знищені 90 вихованців дитячого будинку.

Навесні 1942 року на рабську працю в Німеччину відправили понад три тисячі міського населення та шість тисяч жителів Білоцерківського району. Багато з них не вижили, не витримали тортур. Нелюдські випробування випали на долю й наших військовополонених. Їх не годували, люди змушені були їсти траву та листя дерев. Від голоду і знущань гинули по 200–300 осіб щоденно. В районі п'ятого військового майданчика тисячі мирних жителів та військовополонених були живцем закопані в ями.

Жорстокість, терор німецьких окупантів породжували всенародний опір, який наростав із кожним днем. Відтак почали діяти 10 підпільних груп, які налічували 900 чоловік. Найактивніші були на заводі 1-го Травня (І. Бушуєв, А. Головка), металохімізаводі (С. Слухай), ткацькій фабриці (Г. Тимошенко). На Білоцерківщині

функціонував партизанський загін «Сокіл» на чолі з І. Крижанівським. У бою з гітлерівцями він загинув, його замінив Зосим Шелест, сім'ю якого німці розстріляли. Найбільш активно діяли партизани Яблунівки, Фастівки, Фесюрів, Бикової Греблі, Фурсів, Черкаса.

25 червня 1942 року на шосе «Біла Церква–Володарка» група партизанів «Сокола» на чолі з Г. Горбанем знищили колону гітлерівців і поліцаїв. Така ж операція була проведена і в селі Гостра Могила: знищено 300 ворогів, спалено 50 автомашин з військовим вантажем, звільнено майже тисячу мирних жителів, яких намагалися відправити до Німеччини.

Партизани здійснювали саботаж під час жнив, обмолочений хліб віддавали селянам.

Велика роль у боротьбі з окупантами лягла на плечі медиків міста. Підпільна група лікарів на чолі з Л. Саенком і М. Русаковим лікувала поранених радянських полонених і переправляла їх до партизанських загонів. Допомогав групі головний лікар інфекційної лікарні А. Савінський. Цими медиками було врятовано від неминучої смерті 624 полонених.

Добру пам'ять про себе залишили медсестри Сацкови – Ганна, Надія й Тетяна, які через конспіративні квартири в партизанський загін «Сокіл» переправляли вилікуваних поранених червоноармійців, харчі,

Улюблений колір

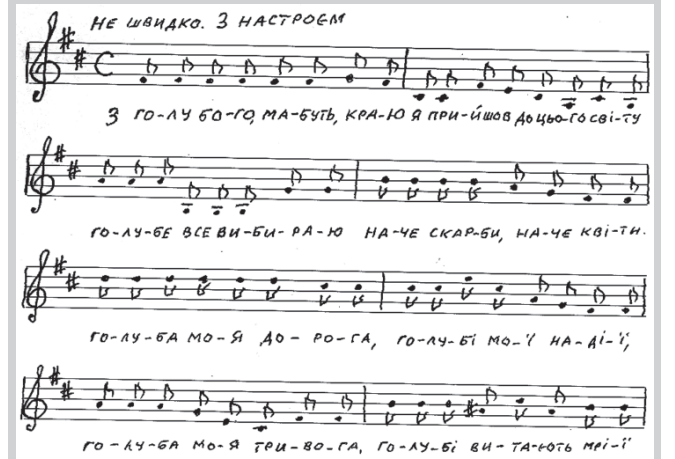
Музика Анатолія Кульчицького
Вірші Анатолія Кульчицького і Євгенії Лещук (Львів)

З голубого, мабуть, краю
Я прийшов до цього світу.
Голубе все вибираю,
Наче скарби, наче квіти.
Голуба моя дорога,
Голубі мої надії,
Голуба моя тривога,
Голубі витають мрії.

Голуба душа у мене,
Голуба моя хатина,
Голубе річок знамено
В голубій моїй країні.
В голубому буду жити,
Голубе замішу слово.
Буде пісня голубіти
Барвінково, волошково.

Нашу Рось звав голубою
Вінграновський – геній слова.
В голубім його двобої
Всім нам жити веселково.
Як колись мене не стане,
Буде пісня моя жити.
Дорогій моїй коханій
Буде колір цей на світі.

зброю, медикаменти. У власних домівках та в інших надійних місцях, ризикуючи своїм життям, переховували втікачів з полону та євреїв.

Справжнім проявом патріотизму була робота лікарів медкомісії з відправлення молоді до Німеччини. Щоб врятувати від поневолення, багатьох людей госпіталізували в інфекційне відділення 2-ї лікарні, спричиняли їм укуси бджіл у місця суглобів, викликаючи ніби запалення і цим симулюючи ревматизм.

Гордістю партизанської медицини став подвиг лікаря Петра Михайловича Буйка. З перших днів війни він був провідним хірургом медико-санітарного батальйону. Під Уманню був поранений і опинився в полоні, звідки втік і в умовах окупації працював у Фастові в «заразному» бараці, де переховував полонених. Невдовзі його викрило гестапо, та він знову зумів утекти в партизанський загін. 13 жовтня 1943 року Петра Михайловича захопили фашисти в селі Ярошівці, його жорстоко катували. Партизани організували йому втечу, та лікар відмовився, знаючи про те, що після втечі буде знищено все населення села, а село спалене. Через два дні Буйка, зв'язаного колючим дротом, фашисти облили бензином і спалили живцем. Останні слова П. Буйка були: «Я пишаюсь, що був партизанським лікарем». Через два дні партизанський загін фастівського об'єднання здійснив розплату за свого лікаря, знищивши масове фашистське угруповання в районі залізничного вокзалу. Професору П. Буйку посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

4 січня 1944 року радянські війська звільнили Білу Церкву від фашистських окупантів. Минуло вже 76 років після Великої Перемоги. Нині в нашому місті проживає лише два партизани Другої світової: Гребенюк (с. Терезине) та автор цих сумних спогадів. Інші відійшли в небуття, та пам'ять про їхні героїчні подвиги назавжди залишиться в наших серцях і в граніті братської могили. Вічна слава Героям...

Іван ЧАЙКА,

партизан європейського антифашистського опору
На фото: братська могила партизанів Білоцерківщини, які загинули в роки війни 1941–1945 рр. (цивинтар на Заріччі).

Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор Валентина Храбуст

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 17300346000026009025662402
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.